

Retalls d'educació

Bromes i estirabots

Clara Puigventós.

PSICOPEDAGOGA I DIRECTORA DE PROJECTES A LA BAULA SCCL

Gemma Torregrosa. DIRECTORA TÈCNICA A LA BAULA SCCL

Perquè són petits pensem que no s'assabenten de les coses o que no les senten o que no ens entenen; fem bromes que creiem que no tenen importància i a mi em recorden els micromasclismes, aquestes brometes que no em fan ni mica ni poca gràcia i que amaguen un pensament real d'aquell qui n'és autor i no només no se sent masclista sinó que a sobre es pensa que és graciós.

Doncs amb els nens passa una mica el mateix i no som prou valents per parar-los els peus, per dir que no ens agrada que parlin així als nostres fills. La tradició, el fet

que sempre haguem dit certes frases no les converteix en bones ni ens avala per continuar repetint-les...

«Tens cara de dolent, tu». I em direu: «ja s'entén el que ha volgut dir, ets una exagerada». Doncs els adults som nosaltres, cal canviar la manera de dir el que volem expressar, perquè el nen rep el que diuen les paraules... Cara de dolent?!

«Oh, que guapo que ets! Vés esmolant l'eina, que te'n faràs un fart!» Quan vaig sentir que deien això al meu fill d'un any i mig, no sabia si arrencar a córrer o enfrontar-m'hi, però no vaig fer res; només agrair que fos massa petit per entendre el que li

deia aquell senyor...

En tinc d'altres: «amb aquests ulls no et cansaràs de lligar», «tu te les hauràs de treure de sobre», «encara que quan siguis gran et tornis més lleig, amb aquests ulls segur que en tens una de nova cada setmana»... I podria seguir; al parc, les botigues, el carrer, qualsevol lloc és ple de persones que no ens coneixen, que no coneixen els nostres fills i s'atreveixen a parlar-hi i a dirigir-s'hi amb molt poc respecte.

Que es porta bé? Dirigint-se a un germà d'un nadó, què vol dir, que es porta bé? Sí, ja ho sé, si menja i deixa dormir els pares i no plora gaire entremig... Això no és portar-se ni bé ni malament, és ser un nadó.

«Que guapa que ets, i quins cabells: segur que tothom t'ho diu. Ara no et tornis una creguda, eh? Que les nenes cregudes són insuportables». Però qui t'ha donat permís per dir-me si sóc guapa o lletja i a sobre llançar una amenaça?

A dues germanes, dirigint-se a la primera: «que guapa que ets, quins cabells més

rossos i bonics», i dirigint-se a l'altra: «com és que tu ets morena? Bé, sempre et podràs tenyir de gran».

No me les invento. Podria seguir, en tinc una llista interminable...

Per què ens atrevim a dir això als infants? Perquè són més desvalguts? Perquè pensem que fem gràcia quan diem aquestes coses? Perquè creiem que no ens contestaran? Perquè pensem que tenim permís per parlar-hi i dir-los el primer que ens passa pel cap? De jutjar-los, de dir-los si són guapos, lletjos o dolents?

Pensem-hi, nosaltres segurament també ens descobrirem havent dit alguna frase poc respectuosa als infants; cal que canviem la manera que tenim de dirigir-nos-hi, tan poc curiosa, amb amenaces i xantatges emocionals, i també cal atrevir-se a dir a la gent que no ens agrada el que estan dient als nostres fills. Només així els infants no pensaran que avalem amb el nostre silenci aquestes paraules tan feridores i que expressen tot tipus de prejudicis.